

عنوان مقاله:

امکان سنجی قاعده انگاری درباره اقرار در حدود غیرجنسی (نقدی بر مبنای ماده ۱۷۲ قانون مجازات اسلامی)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش حقوق کیفری، دوره 11، شماره 40 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

اشکان نعیمی - استادیار فقه و مبنای حقوق، دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه علامه طباطبائی تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در مورد اثبات حدود غیرجنسی (قوادی، قذف، شرب خمر، سرقت، محاربه، سب النبی، سحر، ارتداد)، این بحث مطرح است که آیا دو اقرار لازم است یا یک اقرار کافی است؟ آیا یک قاعده کلی در مورد حدود مذکور جاری است یا حکم هر یک با دیگری متفاوت است؟ این تفاوت در ماده ۱۷۲ قانون مجازات اسلامی نیز انعکاس دارد. در کتب فقهی این بحث در دو سطح ادله عام در این باره و ادله خاص در خصوص هر یک از این حدود قابل بررسی است؛ در سطح ادله عام، هیچ دلیل معتبری جز قاعده درء، نه بر لزوم دو اقرار وجود دارد و نه بر کفایت یک اقرار؛ قاعده درء نیز در فرض وجود شبهه و نبود ادله ای که برطرف کننده شبهه باشد، می تواند سودمند باشد. ادله خاص در موارد فوق نیز قابل استناد نیست. فقط در مورد سرقت روایاتی هستند که با فرض پذیرش شهرت برای جبران ضعف سندی آنها، می توان به لزوم دو اقرار قائل شد و بنابراین امکان تمسک به قیاس اولویت در مورد حدود شدیدتر از سرقت وجود دارد ولی در صورت عدم پذیرش مبنای فوق، چنین امکانی نیست. در نهایت فتوای اکثر فقها بر لزوم دو اقرار و مخدوش بودن ادله کفایت یک اقرار موجب شبهه شده و قاعده درء اقتضای لزوم دو اقرار را در تمامی حدود مذکور دارد.

کلمات کلیدی:

اقرار، تعدد اقرار، وحدت اقرار، حدود غیر جنسی، قاعده فقهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1627433>

